TÝDENÍK

politika

ROČNÍK I.
ČÍSLO 41 cena 3.70,-

ČTVRTEK 7.11 - 13.11. 1991

SOUKROMÝ LIST PRO POLITIKU A EKONOMIKU

"Osamocení každého z nás je logickým důsledkem morálního stavu veřejnosti a úspěšné demagogie vládní skupiny - to je stav, ze kterého musíme vycházet a nikoli před ním kapitulovat. Lidé potřebují především vzor k následování a ten jim mohou poskytnout pouze osamocení jedinci. Jenom tak je naděje, že se alespoň někteří z nich zbaví strachu, který jim brání v hájení osobních postojů. Roztříštěnost veřejnosti je cílem politické manipulace. Zastrašené a dezorientované lidi však nelze organizovat a sjednocovat. Úkol veřejného odporu a opozice na sebe musí vzít každý jednotlivec - organizace zbabělého houfu je bezcenná."

Praha 3. října 1991

Miroslav Dolejší

Havlova provokace v Bratislavě

Přítomnost prezidenta Havla v Bratislavě v den výročí vzniku Československé republiky nelze v současném kontextu charakterizovat jinak, než jako vědomou a promyšleně cílenou provokaci (což ostatně průběh vystoupení jen potvrdil).

Na podporu tohoto názoru uvedu několik skutečností. Kdyby V. Havel (jak on a jeho lidé říkají) vystoupil na bratislavském náměstí SNP proto, aby "svojí přirozenou autoritou zmírnil a utišil rozbouřené národnostní vášně", a byl veden opravdu tímto záměrem, pak by byl jeho úmysl, vyzvat shromážděné pouze k dvouminutovému tichu, zcela absurdní. Tento prezidentův záměr, s nímž do Bratislavy přijel, potvrdil i jeho tiskový mluvčí M. Žantovský. Připomínám, že podobně absurdní provokaci si V. Havel "vyzkoušel" už letos 14. března, kdy na sporné výročí vzniku Slovenského štátu se procházel po rozvášněné Bratislavě tak dlouho, až si "vykoledoval" pokus o insultaci. To jistě není projev rozvážného a vášně uklidňujícího, státnického chování.

Vzápětí po vyvolaném incidentu 28. října následovala, zcela zákonitě, připravená propagandistická kampaň. S dramatizujícím projevem vystoupil v televizi krátce poté předseda Slovenské národní rady F. Mikloško, a průzračně patetickým způsobem upozornil na "vzrůstající nesnášenlivost, netoleranci a projevy násilí v naší společnosti". Jistě že podobné jevy a jednání nelze připouštět, ale co je jejich skutečnou příčinou, ne-li nesnesitelné provokování a cynické přehlížení spravedlivých požadavků (v tomto případě Slováků) a z toho pak plynoucí neomluvitelné, ale pochopitelné projevy zoufalství a beznaděje, které (bohužel) ústí i do takové formy projevu?

Mentorovat Čechy a Slováky k snášenlivosti a toleranci třeba jen vůči nepůvodním importovaným etnikům právě v době, kdy jejich příslušníci nerespektují s plným souhlasem mocných ani základní minima, nutná k slušnému soužití a bezohledně vymáhají (a dostávají) nadpráví a privilegia, přičemž jsou současně zatvrzele upírána přirozená práva našich národů na sebeurčení a skutečnou identitu - to je velmi nebezpečná hra. Nebezpečná nejen pro ty, kdož se takto mohou stát obětmi vlny rozhořčení, ale nebezpečná především pro naše národy, které se k těmto pochopitelným (i když odsouzeníhodným) projevům násilí nechají vyprovokovat.

Cílem hazardní hry je nepřípustnost vstupu takových "nedemokratických" národů do nové Evropy, jejich prohlášení za nesvéprávné a neschopné spravovat svoje záležitosti a rozhodování o vlastním osudu, a tím jejich faktické vstavení pod kuratelu skutečných vládců Evropy a světa.

Abych se závěrem vrátil k nejnovější provokaci. Kdyby tedy byl V. Havel veden skutečně jím hlásanými pohnutkami, co by potom bylo v současné rozjitřené situaci přirozenější, než aby výročí vzniku Československa oslavil na Pražském hradě jako sídlu prezidenta, a svou přítomností dodal vážnosti oslavám Martinské deklarace z 30. října 1918, která byla aktem, jímž slovenský národ vyjádřil svou svrchovanou vůli k životu ve společném státě s Čechy?

J. Voříšek

KOMENTUJEME

O analýzu nejbližšího vývoje československé národnostní politiky z pohledu zájmů velmocí jsme požádali **pana Miroslava Dolejšího:**

"Češi už nemají vůli být národem a tento fakt předurčuje jejich osud. Československo bude rozbito a oba národy postupně pohlceny beznárodním společenstvím kterékoli federace nebo konfederace. Čas a způsob provedení je otázkou vhodné příležitosti. Obávám se, že podobný osud čeká všechny evropské státy. Integrace Evropy, nad kterou dnes všichni tolik jásají, směřuje právě k tomuto rozpuštění národů, k jejich vzájemné asimilaci a k vytvoření beznárodního a bezrasového stáda, určeného k práci, zábavě a jásání. Proto se východní Evropa sociálně diferencuje, aby bylo uvedeno do pohybu několik miliónů lidí, kteří se budou stěhovat z místa na místo (za prací) a kteří budou pod ochranou vlády Evropského společenství. **Proto se Havel zastává Cikánů, chodí na jejich bály a tancovačky; proto se z bývalých sovětských vojenských sídlišť připravují bydliště pro přistěhovalce; proto je paralyzována policie proti cikánské kriminalitě; proto se hlásá humanita a mír mezi národy a sociálními skupinami.**

Naše polistopadová politická reprezentace je už dávno rozmístěna a upevněna ve svých nových mocenských pozicích, takže oběťmi např. lustračního zákona budou lidé čtvrtého a pátého řádu. **Komunistům byla zaručena beztrestnost v podmínkách předání a převzetí moci v listopadu 1989 a dodržování oněch podmínek je garantováno velmocemi.** Kromě těchto garancí jim byla ponechána řada mocenských prostředků, které jim dovolí vynutit si dodržení těchto podmínek, bude-li toho třeba. Jejich likvidace dva roky po převratu je tedy pouze zdánlivá. Komunisté **(ŘADOVÍ)** jsou toho názoru, že Havel porušil svůj slib smíru, vyhlášený slavnostně v roce 1989.

Obavy z důsledků nejsou nereálné: na závodech zůstaly kompletní jednotky Lidových milicí, jejichž členové podléhají nyní pravomocem lustračního zákona. **Dojde-li k hromadnému propuštění ze zaměstnání, je možné očekávat iniciaci sociálních nepokojů. Mezi milicionáři je velké množství zbraní, jejichž použití může být (zcela záměrně) kvalifikováno jako pokus o komunistický převrat, což je očekávaná záminka pro Havla, aby požádal o zásah a dislokaci útvaru rychlého nasazení NATO v Československu.** Proto také usiluje o převedení velení těchto oddílů do Prahy **a je mimo jakoukoli pochybnost, že by bez váhání požádal o jejich nasazení proti obyvatelstvu ČSFR.** Pak dojde k odzbrojení československé armády, jejíž velení je samozřejmě jednoznačně komunistické, a k nadiktování takového státoprávního uspořádání, jaké budou velmoci v té chvíli považovat za nejvhodnější. Zamýšlená středoevropská federace podle koncepce **Z. Brzezinského (Polsko, Maďarsko, Česká republika, Slovensko)** může pak být uskutečněna zcela bez problémů. Není jistě náhodou, že se ve výše uvedených souvislostech exponují tři významní Poláci: **papež K. Wojtyla, izraelský premiér J. Šamir (původem z Polska, pozn. red.) a již vzpomínaný Z. Brzezinski.** Příští volby se budou vyznačovat daleko větší roztříštěností parlamentu než v červnu minulého roku a manipulace s příležitostnými koalicemi bude snažší. Parlament bude trvale udržován v latentní krizi, která bude aktualizována jakmile velmoci budou chtít přistoupit ke konfederování střední Evropy (občasné a bezesporu účelové vzájemné skandalizování mezi politickými stranami - 96 % z nich je iniciováno a řízeno komunisty a kriminálním podsvětím, které StB a KGB všude velmi rafinovaně využívá - může být záminkou ke zpochybnění čsl. způsobilosti být partnery pro západní Evropu, i když i tam je situace podobná). Garanci za hospodářskou stabilitu a politický klid, zejména samostatného Slovenska (přirozeně v rámci dané středoevropské konfederace), převezme **vláda této konfederace a Evropské společenství.** Česká republika pak bude exploatována **Německem.**

Rozbití ČSFR je aktem vůle současné vládní garnitury, která je internacionální a sleduje tudíž i internacionální cíle. Odtržení Slovenska bude mít za následek jeho naprosté podřízení jiné vládě - nikoli jeho samostatnost.

Nikdo zatím nepochopil rafinovanost tohoto záměru, nedomyslel jeho důsledky pro celou Evropu. Proto také soudím, že obrana už není možná v rámci jednoho státu nebo jednoho národa. Obrana může mít smysl pouze v kontinentálním rozměru, i když si nedělám o západní Evropě naprosto žádné iluze, pokud jde o pomoc či dokonce spolupráci."

Za odpoveď poděkoval: J. Tomáš

Velká privatizace a tzv. kupónová metoda

O způsobu provedení reformy - lépe řečeno transpozice - našeho národního hospodářství bylo rozhodnuto do všech nejmenších detailů již dávno před její viditelnou politickou modifikací, známou veřejnosti jako tzv. sametová revoluce. Polistopadové diskuse o koncepci reformy hospodářství, převedené do známého sporu Komárek versus Klaus, už měly tedy zcela jednoznačně pouhý zastírací politický účel. Toto tvrzení nebude těžké doložit fakty; některé z nich uvádí následující článek.

Velká privatizace (sám o sobě zhoubný antiekonomický novotvar) a její provádění formou kupónové metody je ve své podstatě vyvrcholením systémových změn, jejichž jednotlivé stupně již procházíme, a jejichž následky pociťujeme sami na sobě:

1) tzv. otevření se světu v době a situaci, kdy naše národní ekonomika po čtyřiceti letech devastace nemůže úspěšně soutěžit s ostatními, a kdy je politické a národní vědomí zcela rozvráceno. Přímým důsledkem tohoto nezodpovědného rozhodnutí je mj. devalvace naší měny a z toho plynoucí nepříznivé dopady.
2) brutální restrikce státního rozpočtu včetně odvětví, která se pro svou povahu nemohou chovat tzv. tržně a jsou dotována ve všech kulturních zemích (např. kultura, školství, zdravotnictví, částečně i zemědělství a další). Důsledkem toho je neoddiskutovatelné ochuzení podniků bez ohledu na to, jak "tržně" se chovají, stlačení jejich reálné ceny na minimální úroveň a tím i jejich příprava k výprodeji vybraným domácím a především zahraničním kapitálovým skupinám.
3) liberalizace cen při současném trvání státního monopolu, která neznamená nic jiného než jednoznačné ochuzení obyvatelstva, tlak na vybírání mnohdy celoživotních úspor (zavádějící propagandou: Vydržte, brzy bude líp), systematickou proletarizaci a pauperizaci nejširších vrstev našich občanů.
4) tzv. velká privatizace, kterou se budeme zabývat podrobněji. Sleduje mj. následující hlavní cíle:

a) definitivní změnu mocenských poměrů směrem k Západu (přesněji k jeho některým kapitálovým skupinám)
b) vytvoření nadnárodní finanční oligarchie, tvořenou přibližně několika málo sty rozhodujících jednotlivců, rodin a zájmových skupin
c) vybudování definitivní přehrady proti možné změně politickoekonomických poměrů pro případ, že by současná mocenská garnitura neprošla v příštích volbách, nebo jiné možné eventuality. Podle dostupných zpráv považuje Klaus a jeho skupina za ideální zapojení asi 4 milionů našich občanů do kuponové hry. Větší počet, nebo dokonce zapojení téměř plného počtu všech oprávněných účastníků (asi 11 mil. občanů) by mohlo pro Klause a spol. představovat určité nezakalkulovatelné riziko, ale o tom si povíme později. Podle Klausových výpočtů ideální počet účastníků této doslova zločinné hry, tj. 4 - 5 milionů občanů, představuje jistou politickou pojistku 4 - 5 milionů potenciálních voličů, kteří budou tímto jednoduchým způsobem finančně "svázáni" s jeho činností, a donutí jakoukoliv budoucí vládu k tomu, že bude muset chtě nechtě spuštěnou akci bez větších korektur dokončit. Tento Klausův způsob tzv. privatizace národního vlastnictví má ovšem minimálně ještě jeden velice důležitý aspekt - drobní vlastníci těchto rozptýlených akcií (kuponových podílů) "podrží" akcie čs. podniků do doby, než zahraniční spekulativní kapitál soustředí dostatek prostředků k jejich zpětnému vykoupení od jednotlivých držitelů. Netřeba dodávat, že nejprve jejich cenu stlačí na minimu - mechanismů k tomu je ve světě spekulativního kapitálu skutečně bohatý výběr. Dalším důvodem tohoto zdánlivě zbytečně komplikovaného nepřímého převodu vlastnictví našich podniků do cizích rukou jsou i vnitropolitické ohledy na odpor, který by rychlé a viditelné převedení čs. podniků cizímu kapitálu mohlo vzbudit v naší veřejnosti.

Nemravnost celé popisované metody spočívá mj. v tom, že se morálně zdevastovanému a ekonomicky nezkušenému obyvatelstvu předestírá lákavá, ale zcela fiktivní spoluúčast na vzrušující spekulativní hře, jejíž výsledky jsou ovšem předem bezpečně určeny.

Nicméně tento nestvůrný plán totálního výprodeje národního majetku neprobíhá zcela podle představ a připraveného plánu. Zřejmě byly podceněny dopady restrikce státního rozpočtu (pod bodem 2) a ke zmíněným důsledkům došlo zhruba o půl roku dříve, než Klaus pro svůj záměr potřebuje. I když se stále tváří suverénně, nemůže popřít skutečnost, že zcela nedávno rozhodla finanční rada pod jeho předsednictvím o poskytnutí 50 miliard korun bankovnímu sektoru k udržení aspoň chatrné platební bilance většiny podniků (tzv. oddlužení!). Bez tohoto opatření by se národní hospodářství zcela zhroutilo, což v této fázi plánovitého výprodeje není vzhledem k nevypočitatelným sociálním důsledkům hospodářského kolapsu žádoucí. Podle odhadu nezávislých ekonomů se zadluženost našich podniků odhaduje částkou 200 - 500 miliard korun. (Materiální "hodnota" celé ČSFR je odhadnuta na 1,5 bilionu korun, to znamená při horním odhadu zadluženosti celou třetinu!!!) Přesnější údaje nejsou k dispozici, protože už od loňského roku mají příslušné statistické úřady striktní zákaz uvolňování jakýchkoliv reálných hospodářských informací o současném stavu, i když právě poctivé informování veřejnosti by mělo logický být prvořadým předpokladem k získání její důvěry a podpory hospodářské reformě. I tento fakt je důkazem o nepoctivosti úmyslů tzv. reformy. U otázky informovanosti ještě na chvíli zůstaneme.

Opoziční politické strany, všechny vrstvy obyvatel, každý občan by měl požadovat ve vlastním zájmu od vlády zveřejnění především těchto údajů:

1. Zvěřejnění seznamu všech podniků našeho hospodářství, jejich počet a jmenovité popsání podniků, jejich odhadnutou hodnotu včetně kritérií, podle nichž byl odhad sestaven. (Podle opět neoficiálních zdrojů je průmyslových podniků v ČR asi 800, s ostatními několik tisíc - ve SR jde asi o polovinu uvedených počtů.)

2. Publikování jmenovitých seznamů podniků, které nepůjdou do tzv. privatizace - nikoli ovšem pouze jejich výčet, vyjádřený nic neříkající cifrou. Ve výčtu je bezpodmínečně nutné uvést i jejich procentuální podíl na celkové hrubé domácí produkci. Pak už tato čísla budou vypadat poněkud jinak, jestli že si dosud neinformovaná veřejnost uvědomí, že tzv. "vyňaté podniky" sice nominálně představují několik málo procent z celkového počtu našich podniků, ale jejich podíl na tvorbě národního produktu je rozhodující.

3. U podniků, které jsou určeny pro kuponovou privatizaci, je nezbytné zveřejnit a postavit pod kontrolu, jaká část konkrétních akcií bude určena k prodeji kuponovou metodou, jaká část připadne na tzv. zaměstnanecké akcie, jaký podíl si podrží přímo stát, a konečně kolik procent bude nabídnuto zahraničnímu a domácímu kapitálu.

Tyto podíly, které jsou klíčem k pochopení skutečného smyslu tzv. velké privatizace, si můžeme pro přehlednost sestavit do jednoduché tabulky:

ZAHRANIČNÍ KAPITÁL	DOMÁCÍ KAPITÁL	PODÍL STÁTU	ZAMĚST. AKCIE	KUPONOVÉ AKCIE

Zahraniční (téměř výhradně spekulativní kapitál) a podíl, který si podrží stát, jsou vedeni stejným cílem, jak už bylo uvedeno. Vzhledem k tomu, že původ jakéhokoliv významnějšího domácího kapitálu je každému dostatečně zřejmý, patří tedy také do první skupiny.

Bez organizovaného odporu proti tomuto výprodeji (o čemž bude ještě v závěru zmínka) je zřejmé, že minoritní a rozptýlené akcie a zaměstnanecké podíly budou proti zcizení národního majetku zcela bezmocné.

Publikování chystaného podílu jednotlivých sektorů vlastnictví akcií u každého konkrétního podniku by v takovém případě ukázalo zcela jasně, kdo bude tímto podnikem vládnout!

Troufáme si tvrdit, že kdyby tyto údaje o každém našem podniku byly podle schématu v tabulce pravdivě předloženy veřejnosti, že by se Klausova kuponová privatizace zhroutila hned při jejich zveřejnění.

Řečeno úplně stručně, bylo by na první pohled zřejmé toto:

Kde je podle schématu tabulky plánovaný podíl zaměstnaneckých a volných akcií nižší než 50 %, bude vytypovaný v zájmu kapitálových účastníků prosperovat - a naopak! Kde u konkrétního podniku podíl "volných" akcií zřetelně převyšuje polovinu celkových podílů, jde zcela jasně o podnik, určený ke krachu, a prostomyslným "akcionářům" zůstane v ruce bezcenný suvenýr pro vnoučata. Cynismus klausovců dostoupí pak vrcholu prohlášením: Božíčku, v kapitalismu přeci musíte umět investovat! - Hra kočky se slepou myší skončí ranou do vazu ...

Souběžně s už zmíněnou výzvou vládě k zveřejnění ekonomických skutečností o jednotlivých podnicích, bez nichž nemá nikdo sebemenší šanci, jsou i jiné cesty k zabránění výprodeje národního majetku, který jsme nevytvořili jen my, ale i předchozí generace a z jehož zašantročení se budeme těm příštím zodpovídat, ať už se ho dopustíme vědomě, nebo jen z neinformovanosti a lehkomyslnosti.

Mimořádná možnost se nabízí v zemědělství, jehož pracovníci ve všech sektorech vlastnictví by se měli orientovat především na akcie zpracovatelského průmyslu, aby tak vznikaly pod jejich kontrolou pokud možno ucelené oborové komplexy: výroba: zpracování: distribuce. To bude postupně vytvářet protiváhu cizímu spekulativnímu kapitálu a jeho domácím komplicům.

Zde vidíme těžiště práce opozičních politických stran - organizujte zakládání privatizačních fondů na členské a stranické základně a jejich prostřednictvím umisťujte privatizační kupony svých členů a sympatizantů do ucelených rezortů a oborů, které jsou vám nejbližší. Vyhledávejte lidi, kteří mají vaší důvěru pro svoje vlastnosti, lidi, jejichž práci a život znáte, kteří mají dostatečné odborné schopnosti, a svěřte jim svoje podíly k uvážlivému investování v celonárodním, regionálním i osobním zájmu.

Smyslem toho všeho je zabránit rozkramaření národního majetku, bez jehož vlastnictví a kontroly nebudeme nikdy víc, než podomky ve vlastní zemi. To můžeme dokázat pouze získáním rozhodujícího podílu na řízení co nejvíce našich podniků, bez ohledu na to, zda jsou momentálně "prosperující" nebo ne. Jaké budou mít tyto podniky výsledky, bude záležet na nás - ale jen za předpokladu, že to budou podniky naše.

J. Voříšek

Otevřený dopis prezidentu ČSFR

I VY SE DOŽIJETE OPOVRŽENÍ!

Vážený pane prezidente,

nadcházející návštěva vládních představitelů Izraele mne nepřekvapuje, ale přímo šokuje. Opětovně budete potřásat ruce potřísněné krví nesčetných palestinských starců, žen, dětí i nemluvňat. Budete vítat na našem území ty, pod jejichž vedením izraelská soldateska denně zabíjí a tím nejkrutějším způsobem ničí životy těch, jejich území již řadu let nezákonně a v rozporu s četnými rezolucemi OSN okupuje; životy těch, kteří se docela přirozeně brání obyčejným kamením, jako se svého času bránili naši kluci proti jiné okupaci.

Je všeobecně známo a Vy jste si toho dobře vědom, že izraelští okupanti - se souhlasem těch, které budete u nás vítat, střílí do palestinských dětí ostrými náboji, hází plynové granáty do uzavřených domů, kde jsou těhotné matky a ještě nedávno bylo jejich běžnou praxí lámat palestinským dětem ruce a nohy. Před takovými zvěrstvy by bledli i četní nacisté z druhé světové války. Přitom ještě svět neví, co se děje s bezpočetnými Palestinci, kteří jsou bez jakéhokoli soudního procesu po celá léta vězněni.

Vážený pane prezidente,

Vašimi ústy, z nichž tak často slýcháváme moralizující slova o lidských právech, vzájemné lásce a snášenlivosti, budete niní vřele vítat mnohonásobné vrahy nevinných. Tímto ve skutečnosti dáte morální podporu a souhlas k jejich zrůdným činům, jako to kdysi učinili v Mnichově francouzský Daladier a britský Cham-berlain s Hitlerem. Tito pánové se dožili všeobecného opovržení národů. I Vy se toho dožijete!

P.S.: Ve světle shora uvedeného by mne zajímalo, a jistě i řadu jiných daňových poplatníků, proč jste dosud k nám nepozval pana Kurta Waldheima, prezidenta našeho nejbližšího sousedního státu. Má to snad být jen další příklad Vaší pokrytecké činnosti?

S pozdravem

Praha, dne 10:10. 1991

Josef Bruštík

Podivuhodné praktiky

Arcibiskup M. Vlk ve společnosti prezidenta ČSFR V. Havla...

V červnu letošního roku se rozhodli představitelé Priesterbruderschaft st. Pius X. - Kněžského bratrstva sv. Pia X. - které sdružuje konzervativní a tradici oddané kněze a katolické věřící, pročež je v nelibosti u modernistických biskupů, uspořádat v neděli 20. října 1991 v Praze svou konferenci a tradiční tridentskou mši. Požádali řadovou věřící paní Bílkovou z Prahy, aby zajistila vhodný prostor pro konání tohoto shromáždění. Paní Bílková se rozhodla pro Polské kulturní středisko ve středu Václavského náměstí. Šestadvacátého září jej navštívila, sekretářce ředitele vysvětlila oč jde a ta ji ujistila, že se nemusí obávat žádných obtíží, že jsou nezávislou institucí a objednávku přijala. Paní Bílková složila pronájem 3 tisíce Kčs a obdržela stvrzenku. Čtyři dny po té navštívil Prahu představený Bratrstva pro Rakousko P. Maessen, znovu s paní Bílkovou sál prohlédli a nesetkali se s žádnou námitkou. Mezitím paní Bílková objednala v deníku Lidová demokracie vytištění dvou plošných inzerátů, oznamujících celou akci, a řádně zaplatila asi 7 tisíc korun.

V sobotu 12. října vyšel na 3. straně LD první z inze rátů. To však znamenalo počátek obrovského tažení modernistických ovladatelů současné oficiální katolické církve na čele s arcibiskupem M. Vlkem proti shromáždění tradicionalistů. V ten samý den byly v některých pražských kostelech modernistickými kněžími hrubě napadeny snahy Bratrstva Pia X. o uspořádání shromáždění v Praze.

V pondělí 14.10. protestovalo arcibiskupství v redakci Lidové demokracie proti zveřejnění inzerátu a dále intervenovalo u nejvyšších představitelů Československé strany lidové a polského velvyslanectví proti pořádání akce. Polský velvyslanec na tomto podkladě skutečně v Polském kulturním středisku zasáhl a nařídil akci znemožnit. Po horečném jednání - co dále - učinil ředitel PKS pan Zajaczkowki v pondělí 14.10. tyto dva kroky: osobně nechal doručit paní Bílkové dopis s výzvou, že pokud do středy 16.10 nepředloží souhlas arcibiskupa Vlka ke mši, není možné akci uskutečnit. Ve stejný čas dal ředitel PKS doručit ultimativní požadavek také zástupci šéfredaktora LD dr. Deckerovi, ve kterém hrubě zkreslil situaci a žádal otištění postoje PKS i redakce LD proti Bratrstvu Pia X., a to na čtvrtek 17.10. na 3. stranu novin. Žádost pana Zajaczkowského o poskytnutí souhlasu arcibiskupa Vlka s konáním tridentské mše byla právně zcela irelevantní a odporující i Listině základních občanských práv (čl. 16), neboť Bratrstvo Pia X. nemá s dr. Vlkem vůbec nic společného a iurisdikčně vůbec nepodléhá pod diecézní biskupy. Byla to jen průhledná záminka k likvidaci shromáždění. Ve středu 16.10. přicestoval do Prahy zástupce Bratrstva P. Maessen a 17. i 18.10. jednal spolu s paní Bílkovou znovu na PKS. Ovšem vedoucí představitelé PKS postupovali i nadále zcela neseriózně, odmítali podat písemné vysvětlení svého postupu, odmítli přijmout i právní vyjádření JUDr. Makovce k celému problému. Spor o náhradu škody se pravděpodobně potáhne delší dobu. Lidová demokracie mezitím zveřejnila 18. října další zcela tendenční článek pomlouvající Bratrstvo, nehledě na to, že tyto noviny zveřejnily den před tím jméno paní Bílkové jako inzerenta, čímž evidentně porušily právo inzerujícího zůstat v anonymitě.

Celá záležitost jasně odhalila zákulisní propojení mezi oficiální církevní modernistickou hierarchií, vedením ČSL a polským velvyslanectvím, soustředěný tlak na redakci Lidové demokracie, nutící ji k psaní podle jejich záměrů, a promyšlenou akci vedoucí k likvidaci shromáždění jinak smýšlejících lidí. Nutně vyvstává otázka, jak toto vše je v souladu s oficiálně hlásanou myšlenkou lásky mezi lidmi.

Shromáždění Bratrstva Pia X. se i přes značně omezené možnosti propagace uskutečnilo v neděli 27.10. v Komorním sále Palácé kultury, který se ukázal být institucí mnohem tolerantnější než Polské kulturní středisko.

Petr Kubík

Šéfredaktorem Rudého práva, poslancem Národního shromáždění za KSČ a profesorem marxismu-leninismu na UK byl v 50. letech jistý Gustav Bareš. Jeho otec se jmenoval Gootlieb a měl hospodu ve Vysokém Mýtě. Za války zahynul v Terezíně. Při demolici jeho hospody byl ve sklepních prostorech nalezen uzavřený, zazděný prostor, v němž byla měděná schránka. Ve schránce byly objeveny dvě insignie (viz. repro, 4x zvětšeno): asi ve 4 cm věnečku Davidova hvězda, věneček zavěšen na menším, v němž byla svastika (hákový kříž). K emblémům byl přiložen dopis v němčině, datovaný 2.10. 1938 v Basileji, v němž byly Židům adresovány pokyny: "v případě prohrané války změnit jména, vstupovat do všech indiferentních organizací a stran, použít peněz a vlivu (včetně kompromitace) k zísání nových vlád atd."

Žákem a přítelem Gustava Bareše byl Zdeněk Jičínský, místopředseda FS, tvůrce ústavy, přítel Václava Havla.

Pokud je nám známo, téměř všichni poradci V. Havla jsou Židé: Žantovský, oba Pelikánové, Tigrid, Fischl, Oslzlý, Křižan apod. Diplomacie byla svěřena třem Židům: Dienstbierovi, R. Slánskému (velvyslanec v SSSR) a Ritě Klímové (velvyslankyně v USA). Ve vládách jsou Židy m.j. Dobrovský, Uhde atd. Ve FS je asi 60 Židů, např. poslanci Jičínský, Mlčoch, Masopust, Mandler, Jan Sokol aj. Podobná situace je i v ČNR a SNR.

Z původních 216 signatářů Charty 77 bylo 78 Židů: Kriegel, Hájek, Rychetský, Šolc, Kohout, Vaculík, Šiklová,...

Vycházejíce z výše uvedeného, považovali bychom za oboustranně prospěšné otevřít inteligentní dialog se Židy o mocenských pozicích jejich souvěrců (nejen v ČSFR), protože utajování s tím spojených problémů povede ke zlidovění pověr, fám a pověstí a může vést k otevřeným nesvárům. Přece nelze připustit, aby 70-80 % rozhodujících míst ve státní a hospodářské správě zastávali Židé!

Zpracoval: J. Tomáš

Rozklad armády

Jedním ze základních atributů suverénního státu je jeho armáda - to je skutečnost dostatečně zřejmá. Z toho pochopitelně vyplývá, že útok na státní suverenitu bude veden i proti ní. Podle mnoha zjevných známek plánovaného rozkladu našeho československého státu, který probíhá v mnoha rovinách souběžně (a o nichž se nebudu šířit, protože jsme je komentovali na stránkách TP mnohokrát, např. v oblasti ekonomické Klausova katastrofická reforma, v oblasti politické jednostranná fatální orientace na Západ a ve vnitropolitické sféře podporovaná roztříštěnost a decimování polistických sil ve stranách a straničkách), pokusím se v této poznámce poukázat i na viditelné známky snah o systematickou likvidaci naší armády jako nástroje obrany státu a jeho suverenity.

V psychologické rovině probíhá obecné, pokrytecké kladení důrazů na pacifismus, odpor k vojenské službě jako nemoderní hlouposti, které má své konkrétní vyjádření třeba i v naprosto nezdůvodnitelné benevolenci úřadů při povolování náhradní služby v civilních sektorech, aniž by byl sebemíň kontrolován její výkon na určených pracovištích (zpráv např. ze zdravotnictví je o tom nadbytek). Dalším, zdánlivě "mírotvorným" aspektem odbourávání naší národní armády je neustálé zkracování doby vojenské služby. Připomínám, že po už realizovaném zkrácení již bylo oficiálně oznámeno další plánované zkrácení na jeden rok v nejbližším období.

Legislativním (i když těžko říci: legálním) prostředkem k paralysování obranyschopnosti naší čs. armády je tzv. lustrační zákon, podle nějž bude přinuceno k odchodu z činné služby mnoho (pečlivě vybraných) důstojníků, především odborných specialistů, jejichž význam pro bojeschopnost moderní armády je mimo diskusi. A není žádným státním tajemstvím, že se na konzultacích podílejí poradci jistých západních armád, na něž jsme tímto dobrovolně delegovali rozhodování o obraně státní suverenity. Je pochopitelné, že členství (bývalé) v KSČ u těchto důstojníků nehraje při jejich odstraňování z armády sebemenší roli - je přeci jasné, že po čtyřiceti letech režimu jedné strany mohli svou odbornost získat jen pod touto podmínkou.

Velmi znepokojující se i vojenskému neodborníkovi jeví zprávy o intenzivně prováděných redislokacích speciálních vojenských útvarů, nezbytných pro obranu státu do míst, kde je jejich specializace z vojenského hlediska naprosto nesmyslná. Takových zpráv je k dispozici neuvěřitelné množství - protože však jde o záležitosti vojenského charakteru, bylo by nanejvýš potřebné, aby se k nim fundovaně vyjádřili ti vojenští odborníci, jimž budoucí osud naší armády (a tím i celé naší vlasti) není už lhostejný.

Nebude těžké odhadnout, že každý takový statečný voják, který by na varovné skutečnosti upozornil, bude velice brzy konfrontován s vojenským prokurátorem, přes to, že mu půjde právě o to, co by vojenská prokuratura měla především hájit - obranyschopnost čs. armády. Praví škůdci národních zájmů ještě nějakou dobu budou stát nad zákonem - ale rozhodně ne tak dlouho, jak si sami představují.

J. Voříšek

Návrat legionářů do vlasti, Praha 21. 12. 1918

Jak zemřel M. R. Štefánik

V HLAVNÍ ROLI BENEŠ

Příčiny vzniku ČSR, úloha T. G. Masaryka, E. Beneše a čsl. legií, záhada kolem smrti M. R. Štefánika - na absurdním zkreslení těchto a mnoha jiných dílčích momentů byla postavena existence československého státu. Protože hodnotné literatury, která by se těmito otázkami objektivně zabývala, je naprostý nedostatek, přivítali jsme autentické vzpomínky dvou bývalých politických vězňů; vzpomínky, které alespoň částečně odhalují okolnosti smrti **Milana Rastislava ŠTEFÁNIKA.**

"S informacemi o Benešově vlivu na likvidaci M. R. Štefánika jsem se osobně setkal před 40 lety. Někdy v lednu nebo v únoru 1952 otevřela StB vyšetřovací vazbu v Bartolomějské ulici a nás tam převezli z Ruzyně a z Pankráce, které byly přeplněny. Dostal jsem se na celu, kde byl **konsul Ivan Štefl.** Štefl přeběhl v roce 1916 na francouzské frontě z rakouské armády v hodnosti majora - byl tedy důstojníkem pravděpodobně s nejvyšším vojenským vzděláním v Legii ve Franici a stal se zakladatelem a velitelem roty "Nazdar". Na známce "Arras" čsl. pošty z první republiky je vyobrazen s papachou na hlavě. Štefl se znal osobně se Štefánikem a jezdil k němu na dovolenou do Itálie. **Po roce 1918 se Štefl nikdy nesměl vrátit do Československa.** Beneš ho jmenoval vojenským attaché ve Francii (Štefflova manželka byla Francouzka) a pak postupně do nejrůznějších diplomatických funkcí v různých zemích. Skončil v roce 1948 jako konsul v Bukurešti, **odkud ho Clementis ihned po smrti Jana Masaryka povolal do ČSR, kde byl po příletu na letiště ihned zatčen.** StB od něho chtěla jedinou věc: část Benešova archívu, kterou měl Štefl v držení. Když ji po 4 letech vyšetřovací vazby odmítl vydat, **byl odsouzen na 20 let za špionáž.**

Štefl měl k dispozici důkazy o tom, že příkaz k sestřelení Štefánika vydal osobně Beneš. Český poručík, který uměl maďarsky a byl v posledním okamžiku před Štefánikovým příletem přidělen jako velitel protiletadlové baterie s maďarskou obsluhou, byl pak posléze zabit v bojích na Slovensku proti Khunovým vojákům, kteří zakládali Slovenskou republiku rad. **Kromě toho měl doklady o jednání svobodných zednářů v Anglii s plk. Moravcem (šéf vojenské zpravodajské služby) o likvidaci R. Heydricha.**

V září 1946 jsem se ve věznici v Kartouzích sešel s **armádním generálem Janem Syrovým.** Přivezli ho s **ministerským předsedou R. Beranem** a byl jsem s nimi na cele 13 měsíců, než je dali do izolace. Později se mezi ně dostal ještě **generál Jan Šípek z Kutlvašerovy skupiny.**

Jednou v neděli po obědě jsme šli na brigádu na ústavní zahradu trhat rybíz a Syrový se Šípkem začali na téma: příjezd gen. Štefánika v listopadu 1918 do Jekaterinburku, kam se sjeli velitelé pluků a divizí našich legií. Byl tam gen. Syrový, gen. Čeček, gen. Gajda, plk. Čila a jiní. Za odbočku Československé národní rady se zúčastnili jednání Bohdan Pavlů, dr. Patejdl, dr. Girsa a dr. M. Maixner (žid), první dva svobodní zednáři. Za francozskou misi tam byl gen. Janin a za anglickou gen. Knox. Štefánik měl projev ke všem přítomným a jal se jim nastínit budoucí program české vlády. V první řadě řekl, **že se rozpustí všechny tajné spolky (rozuměj převážně zednářské - pozn. TP), o jejichž cílech je velmi dobře zpraven. (Gen. Štefánik svého času vstoupil do zednářské lóže; nikoli aby jí sloužil, ale aby věděl čemu slouží a co má za lubem.)** Zvláštní důraz kladl na to, že tyto mezinárodní zločinecké organizace, trpěné od dob Josefa II. soustavně **leptaly Rakousko a po jeho pádu že by leptaly všechny nástupnické státy po rozpadu Říše. S těmi že se musí rázně skoncovat. Zároveň však Štefánik poslal zvláštním transportem na soud národa pozatýkané české zrádce, kteří rozkládali naše legie ve smyslu podpory bolševismu v Rusku apod.** Aby k jejich likvidaci nedošlo, věrná mafie dala **Masarykovi a Benešovi** echo a Štefánik byl (nešťastně) umlčen! **Zrádci legií místo oprátky dostali v křeslech socialistických stran od Beneše a Masaryka tučná koryta. Nic nového pod sluncem, včera jako dnes.**

Toto samé vyprávění jsem slyšel z úst Gajdových už v roce 1934 a na chlup stejně na zahradě v Kartouzích o 13 let později. Syrový dodal: **Beneš byl schopen všeho!**

V komunistickém lágru v Bytízu s námi byli dva korunní svědci, kteří viděli na vlastní oči, že se na Štefánikovo letadlo pálilo z rychlopalných děl. zn. Maklin - jeden, lesní inženýr, starý pán (na jméno si už nevzpomínám) a nějaký Karel Murgaš. V lágru na Borech byl též jeden svědek, jistý Jiří Forman a v Kartouzích Oldřich Fořt; oba byli odsouzeni dle retribučního dekretu na 12 let za šíření pomluv o Masarykovi a Benešovi a **oba byli od baterie, která na povel pálila na Štefánikovo letadlo.** Vyprávěli, že první rozkaz zněl: **"Nestřílet, letí Štefánik."** a za 5 minut, když se to samé letadlo se Štefánikem vracelo, dostali rozkaz: **"Střílet, je to nepřátelské letadlo!"** Třetí korunní svědek, který byl v této baterii - Josef Rejman z Proseče u Skutče, zemřel za záhadných okolností v roce 1930. Smrt Štefánika se ale zahladila řečmi, že to střílelí Maďaři, že došlo k omylu atd.

S lidmi, kteří se o zrod republiky skutečně zasloužili, bylo zametено jako s nepohodlnými. A dnes - běda tomu, kdo říká pravdu příliš nahlas; hrozí mu likvidace při plné hubě demokracie. Ona to totiž není demokracie, nýbrž anarchie a blud."

Autentické vzpomínky
zpracoval: J. Tomáš

Osobnosti - nejen historické

Dr. Karel Kramář

Jméno dr. Karla Kramáře se do našich dějin navždy zapsalo zásluhami o vyhlášení samostatnosti, k níž se na obtížné půdě domácích politických zápasů snažil připravit český národ, a o budování československého státu, jehož první vládu a vůbec první kroky po jeho vzniku řídil. Jeho neochvějná víra v národ, v ideální nacionalismus respektující práva a snahy ostatních národů, v myšlenku soudržnosti všech slovanských národů je dnes, v době ofenzívy kosmopolitního zednářského establishmentu proti všem duchovním hodnotám národního vědomí, stále více a více aktuální. Památka dr. Kramáře byla po celá čtyři desetiletí komunistické totality hanobena a zamlčována mladším generacím a ani polistopadový režim neučinil nic k nápravě této křivdy. Nelze se vlastně divit, že současná kosmopolitní moc nemá zájem na oživení myšlenek skutečného vůdce národa - zpochybnila by tím svou vizi jednotné Evropy obývané konzumní, odnárodněnou masou. Připomeňme si tedy něco z života a myšlenek veliké osobnosti našich dějin, abychom si opět uvědomili, jak mnoho znamená příslušnost k národu.

Doktor Karel Kramář se narodil 27. prosince 1860 ve Vysokém nad Jizerou (v loňském roce tedy od jeho narození uplynulo 130 let, aniž bychom se z oficiálních míst dočkali sebemenšího připomenutí tohoto výročí!). Již během studií na Malostranském gymnasiu uplatňoval své silné národní a slovanské cítění a ve svých sedmnácti letech vedl manifestační průvod svých spolužáků na podporu boje bulharského národa proti turecké nadvládě. Po maturitě odjel do Berlína studovat práva, ve druhém semestru přešel na štrasburskou univerzitu, ale pak se vrátil do Prahy a studoval na pražské univerzitě, tehdy německé. V Praze se zúčastnil všech studentských i veřejných akcí národního charakteru a stal se funkcionářem mladočeského spolku Všehrd, který sdružoval studentstvo právnické fakulty. V roce 1882, kdy byla pražská univerzita rozdělena na českou a německou, přešel K. Kramář ihned na českou. V dubnu 1884 byl prohlášen doktorem práv. Ještě v květnu 1884 přijel do Berlína pracovat v národohospodářském semináři, pak studoval na pařížské škole politických věd a po novém pobytu v Berlíně odjel do Vídně, kde až do jara 1890 studoval vídeňské staré archivy.

Po svém návratu do Prahy se dr. Kramář zapojil do tzv. realistického hnutí vedeného dr. J. Kaizlem a T. G. Masarykem, které si vzalo za cíl posilovat národní a slovanské cítění a odmítalo jak prorakouský konzervativismus staročeské strany, tak i přehnané stranictví mladočechů. Ještě před splynutím realistů s mladočechy vypracoval dr. Kramář hlavní politické zásady realistické skupiny, ve kterých odmítl krajní radikalismus a hlásil se k pozitivnímu programu soustavné politické a národní obrody na základě rovnoprávnosti všech národů Rakouska. Tyto zásady po splynutí přešly do programu mladočeské strany, která ho v roce 1891 postavila jako svého kandidáta do vídeňské říšské rady za kraj podkrkonošský. Dr. Kramář uspěl i ve všech následujících volbách do říšské rady, včetně těch posledních v roce 1911. V lednu 1894 byl také zvolen poslancem sněmu království českého a zůstal jím až do července 1913, kdy přestal být zemský sněm svoláván.

Přestože v roce 1891 dr. Kramář přišel do říšské rady jako nejmladší poslanec, dostal se díky svým hlubokým znalostem vnitřní i zahraniční politiky a díky skvělému řečnickému talentu záhy do popředí. Koncem devadesátých let již byl členem předsednictva poslaneckého klubu mladočeské strany a krátce nato byl zvolen jeho předsedou. Brzy se stal vůdcem celé české politiky ve Vídni. Dr. Kramář jednal vždy tak, jak mu velelo jeho svědomí, nikdy v politice nehleděl na osobní nebo stranický prospěch. Zasadil se o zavedení všeobecného, rovného, přímého a tajného volebního práva. Především však bojoval o platnost českého státního práva a o práva českého jazyka (podařilo se mu vydobýt jazykovou rovnoprávnost). V zahraniční politice zastával ideu tzv. novoslovanství - ideu "jednoty Slovanstva", avšak s plnou národní svébytností každého slovanského národa.

Po reorganizaci mladočeské strany převzal dr. Kramář v roce 1907 vedení celé strany. Jeho politika vedená v zájmu slovanských národů byla od vypuknutí první světové války trnem v oku vídeňské vládě a vysokým vojenským kruhům. V květnu 1915 byl dr. Kramář na rozkaz vrchního velitele zatčen a v říjnu 1915 na něj byla podána žaloba pro velezradu. V soudním přelíčení byl v květnu 1916 odsouzen k trestu smrti provazem, odvolací řízení pak v listopadu 1916 tento rozsudek potvrdilo. Nový císař Karel I. změnil v lednu 1917 rozsudek na 15 let žaláře a konečně v červenci 1917 byla vyhlášena politická amnestie, na jejímž základě byl dr. Kramář propuštěn.

Dr. Kramář se do politiky nevrátil jako pouhý vůdce strany, ale jako uznávaný vůdce celého českého národa. Za svůj cíl si stanovil vybojovat "samostatnost československého národa obnovením historického českého státu s připojením větve slovenské". V červenci 1918 byl zvolen předsedou nového Národního výboru, ve kterém se soustředili všechny české politické strany i zástupci Slováků. Nastalo vyvrcholení příprav národní revoluce - 26. října 1918 odjíždí r. Kramář v čele české delegace do Ženevy na jednání se zástupci zahraniční Československé národní rady, která se přeměnila v československou vládu, a 5. listopadu se již vrací do samostatného státu. Kromě toho byl dr. Kramář od února 1918 také předsedou České státoprávní demokracie, která vznikla sloučením mladočechů s několika dalšími stranami.

Dne 14. listopadu 1918 byl dr. Kramář jednomyslně zvolen do čela první československé vlády, která úřadovala do července 1919. Ačkoliv patřil k nejoblíbenějším vůdcům naší politiky, stal se 8. ledna 1919 předmětem atentátu osmnáctiletého mladíka Šťastného. Naštěstí se mu podařilo vyváznout bez větší újmy a mohl ještě tentýž měsíc odjet jako šéf československé mírové delegace do Paříže. Zde se snažil uvádět vlastní politiku v soulad se zájmy Slovanstva jako celku. Neúnavně také přesvědčoval zástupce Velké Británie a Francie o nutnosti osvobodit Rusko od bolševismu. Jako jeden z mála tehdejších politiků chápal, jaké nebezpečí může pro celý svět znamenat expanzivní bolševická ideologie. Dalších patnáct let pak sváděl boj s hlasateli zhoubné myšlenky uznání sovětského Ruska de iure, přičemž narážel na lhostejnost občanských stran a na tuhý odpor komunistů a socialisticky orientovaných stran. Na jaře 1919, kdy se státoprávní demokracie přejmenovala na Československou národní demokracii, byl dr. Kramář potvrzen ve funkci předsedy této strany a zůstal jím až do konce října 1934, kdy byl postaven do čela Národního sjednocení, které vzniklo sloučením národní demokracie s Národní ligou a Národní frontou. Ještě ve svých necelých pětasedmdesáti letech se dr. Kramář projevil jako nesmírně prozíravý politik, když varoval před uzavřením spojenecké smlouvy se SSSR, v němž spatřoval ohrožení svobody a demokracie a zradu slovanské politiky. Zemřel v Praze dne 26. května 1937.

Myslím, že stojí zato připomenout si dr. Kramáře citací jeho myšlenek (především z cyklu úvah Náš nacionalismus):

- **"Náš nacionalismus vůbec není a nechce býti násilným, my, poněvadž nacionalisté, máme úctu k poctivému národnímu cítění každého, není-li chauvinistickým** (šovinistickým - P.K.)

a nechce-li potlačování druhých. Náš nacionalismus nechce nikoho odnárodňovati, dává plnou možnost národního života i druhým, ale stát je náš, a třeba nám nedával nijaká privilegia, ukládá nám privilegované, zvláštní povinnosti, poněvadž jeho síla a rozkvět je před celým světem otázkou cti našeho národa a jeho úpadek naší hanbou a naší zodpovědností."

● **"Je celý internacionalismus něco životného**, za co by stálo, aby kdo obětoval to nejdražší, nejbližší, svou lásku k národu, z něhož jsme vyšli, v němž jsou všechny naše tradice společného utrpení, bojů, porážek i vítězství? **Kde se osvědčil internacionalismus, co dal dělnictvu, zejména našemu?"**

● "A přece nacionalismus, jak my si jej představujeme, může přijmouti každý, i socialista, není-li zapřísáhlým internacionalistou. Může jej přijmouti proto, **že náš nacionalismus není náboženstvím nenávisti k nikomu, nýbrž náboženstvím demokratické snášenlivosti**, a náš nacionalismus je ve vnitřním našem životě náboženstvím lásky ke všem třídám tohoto národa."

● **"Ve svobodném státu přestal býti základem našeho života starý český nacionalismus, jímž oduševněni jsme se povznesli z největšího pokoření k vítězství a svobodě. Nehodil se pro ty, kteří měli vliv na vedení nového státu, třeba tak mnozí z nich k jeho osvobození nejméně přispěli. A přece zrovna toho našeho nacionalismu bylo tolik zapotřebí k budování státu."**

● "Mluvíme o nacionalismu, poněvadž musíme! Pro nás bylo otrávení našeho předválečného patriotismu poválečným materialismem, posíleným vítězstvím ruského bolševismu, speciálními poměry našeho národa, nezvyklého svobodě a odpovědnosti za stát, i ovládnutím veřejné a státní moci těmi vrstvami národa, jež byly vychovány materialistickými hesly, třídní nenávistí i touhou, využitkovati do dna třídní, číselné převahy po útrapách dlouhé války... **Jistě tento všeovládající pojem nacionalismu nevylučuje zájmových stran a skupin, ale bezpodmínečně vylučuje, aby třídní zájmy svým třídním egoismem ovládaly stát bez ohledu a na útraty druhých v národě."**

● "Nikde naše bezohledné stranictví nepůsobí takové spousty, jako v naší inteligenci, poněvadž podrývá její mravní základy a tím také spolehlivost naší veřejné správy."

● **"Pacifismus slabých je strachem před oběťmi**; opravdovým, ideovým pacifistou, je jen silný, k obraně hotový a způsobilý sebe a svého obhájiti proti komukoliv. Jediné, co bylo záštitou míru a základem evropské rovnováhy, nacionální, slovanské Rusko, jsme nepomohli zachrániti (před bolševismem - P.K.); naopak. A důsledkem toho je, že každé zameškání v ozbrojení našeho státu může býti přímo osudným. Vzít nám nejen jedinou spolehlivou oporu, nýbrž k tomu ještě uspat národ pacifismem, není daleko od politiky sebevražedné."

● "Chtěl bych vám říci ještě několik slov o nejpalčivější naší otázce, o našem vzájemném poměru se Slováky. **Staly se chyby, pokoušeli jsme se nemožným centralismem přeměnit duši Slováka, úmyslně zanedbaného přímo zločinnou maďarisační politikou, a tím jsme jen živili separatismus pro samy Slováky přímo samovražedný."**

● "K čemu vůbec to tažení proti našemu nacionalismu, který je opravdu naší hrdostí, naším čestným titulem mezi všemi ostatními národy a který nás zachránil a spasil a pomohl nám ke konečnému vítězství? Místo, aby hleděli jeho odpůrci mládež vychovávati v tom, co měl a má národ nejkrásnějšího, snižují, co je naší jedinou spolehlivou oporou v dobách těžkých, kterým se nevyhneme. Máme před ním dáti přednost prázdnému, studenému internacionalismu, který nám u nikoho lásky a vážnosti nezíská, poněvadž dnes znamená něco už jen ve všesvětovém bolševismu a jinak úplně zkrachoval, ve válce i po válce, v mezinárodním boji hospodářském?"

● **"Nelze žít pouze materialismem, důvěrou ve vítězství počtu, bez víry v něco vyššího, pro co je radostno přinášeti i těžké oběti. A tak prosím a zaklínám vás: nehledejte smysl svého života v prázdném, bezduchém světoobčanství, které nikdy nedá tepla vašim srdcím!** Nehledejte sociální spravedlnost ve vládě jedné třídy nad druhými, odůvodněné její početností, a věřte, že není jiného, ke všem spravedlivého řešení sociálních problémů, než v duchu národní solidarity, v tom, co bylo vůdčí hvězdou naší nesporně velkorysé sociální politiky."

● "Všelidství se vším, co může míti velikého, nevyroste ze sebelákavějších filosofických rozjímání, nýbrž jen z ušlechtilého, sebevědomého vlastenectví národů, které jsou sice odhodlány obětovati všechno na uhájení vlastní svobody, ale netouží po cizím ani po utlačování a odnárodňování druhých, tedy z vlastenectví, jakým je a bylo vždycky naše a jež může tudíž býti nejen naší hrdostí a pýchou, nýbrž také vzorem jediné vážné cesty k živému, opravdovému všelidství i pro druhé!"

● **"Nám nepomohou ani převraty, ani diktatura, nám pomůže jen náprava v duších a srdcích českého lidu. Nám pomůže, když se probudíme zase z té nacionální letargie, ve které jsme, poněvadž v nás nacionalismus uměle uspávali, a to z míst, která nikdy neměla tak dělati, která měla mezi námi naopak šířiti obětavou lásku k národu, a která mezi námi šířila dokonce jisté pohrdání naším "starověkým" předválečným nacionalismem, poněvadž překážel socialistickým pánům!"**

● "Místo neživotného internacionalismu buďte Slovany, a až přijde chvíle, všemi silami pracujte k tomu, aby se Slovanstvo spojilo nejen ideově, vědecky, nýbrž i politicky v jeden nerozborný celek svobodných a samostatných slovanských států."

● **"Dokud však je Rusko bolševické, je mír evropský a celého světa ohrožován, neboť cílem a snahou bolševického Ruska není ustálení poměrů, nýbrž zrevolucinování celého světa. A tak myslím, že i nejbezpečnější orientací nejen naší, nýbrž i politiky všech přátel míru a pokoje může býti jenom zjednání evropské rovnováhy osvobození Ruska od bolševické tyranie.** Pak teprve bude míti smysl Společnost národů."

● **"Vidím v bolševismu nejstrašnější nebezpečí pro křesťanskou morálku."**

● "Menšinám jsme dali v okresích převážně nečeských taková práva, jakých jsme tam pro naše menšiny, i pokud jde o vnější jazyk úřední, nikdy za Rakouska nedosáhli, ačkoliv platné právo mluvilo pro nás. Ale i jinak jsme Němcům vyšli tak vstříc - vzpomeňme jen německé rady zemědělské a školské - že člověk opravdu neví, co vlastně Němci ještě chtějí, když nemyslíme na požadavek německé autonomie..."

● **"Myslím tudíž, že máme právo žádati od svých menšin loyálnost ke státu, který, ačkoliv je a musí zůstati národním, československým, provádí přímo vzornou politiku menšinovou, žádati tuto loyálnost bez zvláštních koncesí, bez "sebeurčení" a brániti se s největší rozhodností proti každé činnosti protistátní."**

● "Zklamali jsme se. Světová demokracie, o jejímž vítězství se tolik mluvilo a na kterou jsme ve všem spoléhali, prohrála, a vítězem míru je nacionalistické Hitlerovo Německo, což přirozeně působí též na náladu a požadavky našich Němců. Těm jsme však dali za samého počátku dobrovolně tolik, že nemáme již co jim dát, nechceme-li porušit národní ráz našeho státu, to hlavní, zač stálo bojovat a trpět... My ovšem mnoho zavinili také sami. Stále jsme k Němcům mluvili, jako bychom si byli vědomi nějaké viny na nich spáchané. Nám scházelo mužné sebevědomí vítězů, a my nedovedli si vytknouti, že už nejsme poddanými německé Vídně."

● "V jednom však musí být naprosto jasno! **Pod pláštíkem prohlášení o německé loyalitě ke státu nesmí býti ani to nejmenší sleveno z energického a bezohledného potírání německé agitace protistátní!"**

● "A podaří-li se Německu svými mírumilovnými projevy a třeba účastí v odzbrojovací konferenci a dokonce ve Společnosti národů důvěřivé pacifisty posíliti opět v jejich obdivuhodné víře v německou mírumilovnost, dostihne všeho."

(Všechny uvedené citáty převzaty z knihy Dr. Karel Kramář - Život - dílo - práce vůdce národa, Praha 1936)

Zpracoval Petr Kurssa

Magnet tragédií

Příčinu vzpoury spatřoval král v Jednotě bratrské, což bylo jistě trochu zjednodušující, ale v zásadě opodstatněné, protože tehdejší vedení jednoty, představované biskupem Janem Augustou, bylo celkem otevřeně orientováno na luteránské Sasko.

Král nechal biskupa uvěznit, zavírat sbory a rušit setkání jejích členů. Nařídil přísné uplatňování pozapomenutých mandátů krále Vladislava, podle nichž se měli členové Jednoty přihlásit buď ke straně katolické nebo kališnické. Kdo odmítl, byl automaticky ze země vypovězen. Několik set osob se raději pod tímto nátlakem vystěhovalo do Pruska, kde však nebyli uznáni jako samostatná náboženská obec a jejich věrouka byla postavena pod přísnou luteránskou kontrolu. Nakonec se téměř všichni vrátili na Moravu, která zůstala při povstání králi věrná, a byla ušetřena represí. Tím, stejně jako i vnitřní migrací, se těžiště Jednoty přesunulo na Moravu.

Trvalý pokoj v zemi tím však nemohl být zajištěn - na to byl náboženský rozkol a sektářství příliš hluboko zakořeněny. Znovu se to (i s podobnou nemohoucností a nerozhodností stavovské vzpoury) projevillo při povstání v roce 1618, jehož průběhem a následky se budu zabývat v příslušném dalším pokračování.

Od definitivního skoncování se všemi sektami, co jich jen v tehdejších Čechách bylo, krále nezdržoval ani tak nedostatek sil k tomuto úmyslu, jako spíš nemožnost náhrady duchovních katolickým kněžstvem pro jeho naprostý nedostatek. Zřetelně se to prokázalo v roce 1554, kdy král nařídil vyhnání dvou stovek nesvěcených duchovních z jimi obsazených far a jejichž místa zůstala neobsazena. Bylo zřejmé, že tento stav nemůže zůstat natrvalo, stejně tak jako bezmocnost krále, vyřešit situaci tak říkajíc z domácích prostředků.

Zcela jiná situace byla ovšem v zahraničí, především v románských zemích. Ačkoliv se příklonem severoevropských zemí k luteránství zmenšila oblast působení katolicismu, nebyl tento fakt provázen i vnitřním úpadkem Církve, jak si tehdy její mnozí nepřátelé představovali a toužili. Naopak je toto období po tridentském koncilu provázeno nebývalým rozmachem náboženského nadšení a vroucnosti. Stará i nově zřízená řeholní společenství vydávala ze svého středu nadšených a obětavých bojovníků za křesťanské ideály. Stojí za ocitování, jak tuto pozoruhodnou skutečnost popisuje prof. B. Ráček ve svých "Československých dějinách":

"...Tito mužové provedli reformu nejprve sami na sobě a pak na spolubližních. Neměnili však víru, uvádějíce ji v souhlas s lidskými neřestmi, nýbrž měnili mravy, uvádějíce je v soulad s příkazy Božími..."

V těchto několika slovech je dokonale vystižen nejen rozdíl mezi luteránstvím a katolicismem, ale i velice aktuální výstraha před současným stavem katolické Církve obecně.

Právě "tito mužové" byli předurčeni k obnově víry v Českém království. Největší část práce připadl jesuitskému řádu, nazývanému Tovaryšstvo Ježíšovo, jehož činnost u nás je bohužel vlivem pozdější ateistické propagandy první republiky i poválečného období (včetně školní četby Aloise Jiráska) značně zkreslená v jeho neprospěch. Jistě není náhodné, že programově ateistický komunistický režim převzal z oficiálních autorů buržoásní první republiky (vedle komunistických spisovatelů a básníků ovšem) téměř bez úprav právě Aloise Jiráska, který svou svéráznou interpretací tohoto období vnesl do znalostí našich dějin skutečné temno.

Řád Tovaryšstva Ježíšova byl založen sv. Ignácem z Loyoly roku 1540 a rychle se rozšířil do všech katolických zemí. V popředí zájmu jesuitů stálo od samého počátku školství a činnost všestranně vychovatelská. Například jeho zásluhy o udržení českého jazyka si dnes již netroufnou popírat ani nejzarytější odpůrci katolicismu.

Král Ferdinand si byl nepochybně dobře vědom významu jesuitů při obnově víry ve svých zemích, a proto již roku 1551 uděluje jesuitům právo k založení vlastní koleje ve Vídni. Současně se postaral, aby ani Praha nezůstala dlouho stranou. Holanďan sv. Petr Canisius, přijíždí krátce po zřízení jesuitské koleje ve Vídni vyjednávat do Prahy o zřízení obdobného ústavu. V Praze byla situace po všech stránkách mnohem obtížnější. Jako pozůstatek husitských válek byla většina církevních budov, především klášterů, buď úplně zničena, nebo zůstala od té doby v rozvalinách. Petr Canisius dostal od arcivévody Ferdinanda, který krále zastupoval v době jeho nepřítomnosti, volnou ruku ve výběru vhodného objektu. Jak již řečeno, nebyla to jistě snadná volba. Nakonec se mu zalíbil klášter u sv. Klimenta, užívaný v té době několika málo členy řádu dominikánů. Po dohodě byl dominikánům dán k dispozici zcela opuštěný a kdysi kvetoucí klášter na Františku, odkud později v roce 1625 přesídlili ke sv. Jiljí, kde jsou podnes. Významnou pomoc poskytli jesuitům v počátku jejich působení v Praze křižovníci s červenou hvězdou, a tak vzniká u sv. Klimenta první jesuitská kolej na našem území.

Rozmach vzdělávací a vychovatelské činnosti jesuitů si vynucuje obdiv. Již v roce 1556 otvírají v prostorách dnešního Klementina gymnásium, na němž byla mimo jiné přednášena theologie a filosofie na úrovni, v té době u nás nevídané. A když roku 1562 uděluje císař Ferdinand klementinské koleji právo povyšovat absolventy do akademické hodnosti, vzniká tím vlastně v Praze druhá universita vedle staroslavné Karlovy, i když zatím jen o dvou fakultách. Prakticky současně je při pražské jesuitské koleji zřízen svatováclavský seminář pro chudší žáky a konvikt pro šlechtice. Oba ústavy později přesídlili do vlastních budov, které byly pro ten účel vystavěny - pro seminář naproti kostelu sv. Jiljí a pro šlechtický konvikt v dnešní Konviktské ulici. Objekt, který je už léta v rekonstrukci, byl i v pozdějších letech, když přestal sloužit původním účelům, významným společenským střediskem, a v jeho sále se pořádaly tzv. vlastenecké bály našich obrozenců v první čtvrtině minulého století, jak to dokládá dobová literatura. Škoda jen, že ukončení rekonstrukce tohoto významného objektu v centru Starého města pražského je stále zahaleno mlhou, stejně jako jeho budoucí využití, nebo dokonce zneužití pro komerční účely.

Jesuité vyučovali latinsky, universální řeči všech křesťanských vzdělanců. Kdo by v tom snad spatřoval nebezpečí pro český jazyk, ať si uvědomí fakt přebírání německé národní luterské víry včetně jazyka. Žákem se mohl stát katolík stejně jako nekatolík, navíc bylo vyučování bezplatné, protože se o materiální zabezpečení koleje staral král a dobrovolní mecenáši, především z řad šlechty. Díky tomu se dostalo vynikajícího vzdělání mládeži i z těch společenských vrstev, jejichž poměry by jim placené studium nemohly zajistit. Z počátečních 700 žáků na klementinských školách v roce 1597 jejich počet neustále vzrůstal - po několika letech již na dva tisíce, což bylo imposantní zvláště ve srovnání s universitou Karolinskou, kde se počet žáků pohyboval kolem dvaceti až třiceti, a nebylo vyjímkou, že někdy universita zela prázdnotou.

Přes počáteční nedůvěru a odpor pražského měšťanstva se klementinská kolej stále více svojí blahodárnou činností stávala součástí města. K její oblibě nemálo přispělo i provozování hudby a divadla na nádvoří koleje, stejně jako viditelné výsledky peda

gogického působení jesuitů a důstojné chování žactva. Jistě ne náhodou pražští měšťané, kteří k tomuto katolickému ústavu nějakou zvláštní lásku necítili, po jisté době říkali, že: Jesuité v Čechách darmo chleba nejedí a že se u nich žáci za tři měsíce naučí víc, než jinde za dva roky. Nepochybně vysoké ocenění od těch, kteří považovali všechno, co z Říma přichází, za svody a šálení Antikristovo.

Klementinum v té podobě, jak je známe dnes, bylo postupně rozšiřováno v letech 1653-1722 a patří se svoji obestavěnou plochou téměř dva hektary na třetí místo ve velikosti pražských staveb. Jen pro zajímavost, největší plochu zaujímá Pražský hrad, na druhém místě následuje malostranský Valdštejnský palác.

Jak bylo zvykem, příkladu krále (v dobrém i špatném) následovala vysoká šlechta, a tak roku 1586 zakládá pan Vilém z Rožmberka na svém panství v Krumlově jesuitské gymnasium, po něm další šlechtici na svých statcích v Jindřichově Hradci, v Chomutově a jinde. Do Olomouce povolává jesuity biskup Vilém Prusinovský r. 1566, další gymnásia otvírají v Brně a v Trnavě.

Významným počinem krále Ferdinanda bylo obsazení arcibiskupského stolce, který byl od husitských válek uprázdněn. Po dlouhém období tedy obsazuje stolec sv. Vojtěch metropolita Antonín Brus z Mohelnice, dříve velmistr řádu křižovníků s červenou hvězdou, a od roku 1558 biskup vídeňský. Nového arcibiskupa král Ferdinand představil na zemském sněmu českým pánům s výzvou k utrakvistům k poslušnosti. Současně s tím je ovšem ujistil, že nemá v úmyslu vymáhat zpět zabrané církevní statky, což bylo všestranně moudré. Zaručil se, že potřeby arcibiskupství pokryje z královské pokladny a zakoupil pro sídlo nového metropolity dům na Hradčanech, který byl později několikrát přestavěn do dnešní rokokové podoby.

Před závěrem líčení života a činnosti krále (a od roku i císaře) Ferdinanda je třeba ještě se zmínit o dalším významném činu tohoto mimořádného panovníka. Na jeho přání (s největší pravděpodobností) odjíždí nový arcibiskup ke koncilu do Tridentu, aby se tam domáhal určitých ústupků pro starokališníky i protestanty, aby jim nebyl uzavřen neuváženě návrat do Církve. Koncil ovšem byl v zásadních věcech neoblomný a otázku povolení kalicha přenesl na papežovo dobrozdání.

Král a císař Ferdinand zemřel ve Vídni roku 1564 ve věku 61 let a byl pohřben vedle své manželky Anny, která ho o 17 let předešla, do hrobky u sv. Víta na Hradě. K uzavření světlé kapitoly, kterou pro naše země, po léta zmítané v bojích a nesnášenlivosti, doba vlády Ferdinanda I. znamenala, připomínám ještě, že jeho současníkem byl kronikář Václav Hájek z Libočan. Pocházel z drobné šlechty a byl, jako většina jeho tehdejších vrstevníků, vychován v kališnické víře. Později však přestoupil ke katolictví a rozhodl se pro povolání duchovníko. Na společnou žádost stavů začal sepisovat kroniku doby, která se pro svůj srozumitelný sloh a vlastenecké zaměření stala na dlouho oblíbenou četbou všech vrstev národa. Její cena je - i přes jisté nepřesnosti, kde dal spisovatel přednost čtivosti před historickou pravdou - právě v duchu a vlasteneckém zaujetí, s jakým byla psána.

září roku 1562 se ve svatovítském chrámu na Pražském hradě konala slavná korunovace. Za českého krále byl prohlášen Maxmilián, nejstarší syn zesnulého krále Ferdinanda. Ten jen s nelibostí viděl, že jeho syn a dědic nesdílí jeho katolicismus, vyhýbá se bohoslužbám a rád dlí ve společnosti protestantů a nekatolíků. Nebyly to asi důvody náboženské, jako spíše obavy, že by papež a knížata mohli dát přednost při volbě římského císaře Filipovi španělskému a že by mu mohli odmítnou pomoc v bojích s Turky, které ho nakonec přiměly k prohlášení, že che žíti a zemříti v katolické víře. Rok po pražské korunovaci byl v Bratislavě přijat a korunován i za uherského krále.

Podle dobových pramenů byl Maxmilián majestátního vzhledu, dostalo se mu vynikajícího vzdělání, ale kvalit svého otce přeci jen neměl. Příčinou byla jeho roztěkanost, neschopnost vytrvat soustavně u předsevzatého úkolu, tak jak to prokázal celou dobou své vlády jeho otec. Navíc u Maxmiliána byl znatelný sklon k zábavám a hýření, tedy vlastnosti pro dobrého panovníka - obzvláště v době stále hrozícího tureckého nebezpečí a jen s obtížemi započatého boje proti luteránství - naprosto nevhodné.

První léta jeho panování byla poznamenána novým vpádem neúnavného sultána Solimana I. do Uher. Jeho výprava, původně zaměřená do severní oblasti dnešního Maďarska, narazila na nečekaný odpor. Sultán vyslal jednotku k potrestání chorvatského bána Mikuláše Zrinského, který se opevnil s nepočetnou posádkou v jihouherském městě Sigetu. Když bán kladl statečný odpor, oblehl sultán pevnost s celou svou vojenskou mocí a přesto ani po měsíci město nedobyl. Nakonec byl statečný obhájce - mimochodem manžel sestry Viléma z Rožmberka - se zbytkem věrné posádky donucen k zoufalému výpadu z města, při němž všichni do jednoho zahynuli. Veliký sultán Soliman, náš známý z tragické bitvy u Moháče, se pochybného vítězství svých vojsk už nedočkal a zemřel dva dny před bitvou, v níž zahynul chorvatský národní hrdina Mikuláš Zrinský.

Je poněkud nejasné, proč u nedalekého Rábu stál císař v čele značného vojska, aniž by nějak vojensky zasáhl, a spokojil se tím, že se sultánovým nástupcem, Solimanem II., sjednal nový mír a obnovil závazek placení 30 tisíc dukátů jako výkupné.

Když poprvé od své korunovace za českého krále zavítal Maxmilián 1. března 1567 opět do Prahy, vznesly na něj české stavy žádost, aby byla těžce vybojovaná kompaktáta vyjmuta ze Zemských desek, což znamenalo jejich zrušení jako závazného zákona. Tato žádost stavů vyhlíží nepochopitelně jen na první pohled. Ve skutečnosti už v Čechách téměř nebylo starokališníků, kteří si na ochranu své víry kompaktáta kdysi vybojovali; naopak spíše překážela a jejich potřeba dobou zanikla. Protože však kompaktáta, k jejichž respektování král Ferdinand české luterány zavázal, je jistým způsobem odkazovala do náležitých mezí, král Maxmilián dlouho váhal vyhovět žádosti stavů o jejich zrušení. Nakonec souhlasil s podmínkou slibu, poněkud neurčitého, že: "...nebudou uváděny do země žádné bludné sekty".

Jeden z nejdůležitějších dokumentů českých dějin, který stál tolik krve a utrpení, jako žádný jiný před tím, byl na žádost potomků husitů ze Zemských desek odstraněn jako bezcenný a překážející. Další z tragických paradoxů našich národních dějin.

Správně to komentuje už jednou zde citovaný prof. Ráček, když o této události píše: "...Kdyby to husité byli dovolili králi Jiřímu, jenž to chtěl učiniti, mohl poděbradský rod nerušeně a slavně v Čechách vládnouti celá století".

Co k tomu dodat kromě konstatování, že drobný ústupek nebo dokonce jen pouhý projev dobré vůle svému krajanovi, raději ustoupíme v zásadních a pro osud celé země rozhodujících věcech třeba i zjevně nepřátelskému cizinci. Kolikrát v minulosti se nám tento nepěkný rys naší národní povahy už zle vymstil a kolikrát se tak ještě stane v budoucnosti, nechávám raději bez odpovědi.

Latentní nebezpečí náboženských sporů v zemi však stále trvalo. Král a císař Maxmilián povolil majestátem (jak byly zvány císařské listy zvláštního významu) šlechtě svobodu vyznávání augsburbské konfese, ale pouze po dobu svého panování

Voříšek
(pokračování příště)

Historické kořeny současného judaismu

Basilejský kongres z roku 1897 - řídící politický program světového Židovstva. I. část.

V týdeníku "Politika" číslo 33 se objevila na titulní straně pod názvem "Sionistické protokoly" krátká zpráva. Správnější název je Sionské protokoly, oficiální název je uveden v podtitulku mého článku.

O Basilejském kongresu se po Listopadu 89 opět hodně píše, bohužel však většinou nekvalifikovaně, což přispívá spíše k zmatení, než k poučení čtenářské veřejnosti. Převažují tendence vydávat tento základní dokument za "padělek carské ochranky" (tj. tajné policie carského Ruska). Jsou tyto názory oprávněné? - Vzhledem k tomu, že se touto problematikou zabývám patnáct let, pokusím se podat zde objektivní informace. Vede mne k tomu touha po Pravdě a snaha o usmíření mezi národem židovským a ostatními národy.

Na Basilejský kongres nutno nahlížet ze stanoviska přísně vědeckého; jakýkoliv pokus o interpretaci v čistě nacionalistickém nebo emocionálním duchu by byl zavádějící.

V předchozím článku jsem nastínil životopis dr. Theodora Herzla, který byl jedním z duchovních otců zmíněného kongresu. V úvodu si připomeňme základní fakta. V sprnu r. 1897 se ve švýcarské Basileji sešli přední představitelé světového Židovstva z řad filosofů, historiků, právníků, politiků, průmyslníků, finančníků aj. Podle dochovaných materiálů se první část Basilejského kongresu konala dne 12. srpna 1897 (pro usnadnění orientace uvádím běžný křesťanský, nikoliv židovský letopočet). Byla určena pouze úzkému kruhu zasvěcenců z řad židovské šlechty, zejména potomků královského rodu Davidova. Druhá část pro širší "veřejnost" z řad vynikajících představitelů světového Židovstva se konala 29-31. srpna 1897. Tato druhá část je právě známá pod názvem "Protokoly sionských mudrců".

Vynikající úroveň prvního - tajného zasedání - částečně naznačují soukromé deníky dr. Theodora Herzla (Tagebücher 1895-1904, 3 svazky, které vyšly v knižní podobě počátkem 20. let v Německu a ve Francii).

Dříve než podám rozbor Basilejského kongresu, rád bych objasnil, jakým způsobem se tyto odborné texty dostaly do rukou nežidovských kulturních národů. Sám dr. Herzl přeložil původní hebrejský dokument do francouzského i německého jazyka. Tento francouzský překlad se již v roce 1897 dostal prostřednictvím šéfa ruské zahraniční policie (ochranky působící v cizině) Račkovského do rukou ruského ministerstva vnitra v Petrohradě. Musím ovšem blíže vysvětlit, jak k tomu došlo. Francouzský překlad písemného záznamu Basilejského kongresu byl převážen krátce po jeho skončení do Frankfurtu nad Mohanem do velké zednářské lóže "Zur aufgehen den Sonne" (U vycházejícího slunce). Cestou byl text opsán agentem ruské zahraniční policie (ochranky) za úplatu 132 tisíc švýcarských franků ve zlatě. Na první pohled snad mnohému čtenáři může být podezřelý způsob získání "za pouhou úplatu". je však vysoce pravděpodobné, že schopný agent Račkovskij měl blízké kontakty s významnými představiteli světového Židovstva. Navíc Račkovskij uvedl, že text Basilejského kongresu bude použit pouze pro vnitřní potřebu carské vlády a nedojde k jeho masovému zveřejnění.

V Rusku dal Alexandr Nikolajevič Suchotin (přední představitel ruské šlechty) jeden z opisů k posouzení profesorovi Sergěji Alexandroviči Nilusovi. O zcizení textu se dozvěděl dr. Theodor Herzl, který si oficiálně stěžoval tehdejšímu ruskému vyslanci v Bernu.

Jaká byla situace v tehdejším carském Rusku? Jak jsem již uvedl v předchozích článcích, byla oficiální politika tehdejšího Ruska snad nejméně nakloněna cílům judaismu ze všech tehdejších vlád. Na druhé straně však byly nižší složky ruské státní správy již silně infiltrovány německou židovskou šlechtou, která měla po mém soudu eminentní zájem, tento významný dokument vlastnit. Vlivem překladu hebrejského originálu do živých jazyků došlo pochopitelně k určitému posunu významu z obecné roviny k úzce nacionalistickému pohledu (zejména u pozdějších vydání). K nedávnému slovenskému vydání Sionských protokolů autora R. Helebranta pod názvem "Kniežata zloby" mám osobně mnohé výhrady, - především k úvodnímu komentáři, ale i k mnohým nepřesnostem vlastního textu. Zavádějící je u tohoto vydání rovněž fakt, že slovenský překlad je pouze menší částí původního materiálu.

Vlivem známých revolučních událostí v Rusku z let 1905-1907 dochází zároveň k jistému rozkolu v dosud jednotných řídících složkách carského Ruska, a k zveřejnění tohoto tajného textu. Jeden exemplář ruského překladu, který pořídil profesor Nilus, byl uložen také v Britském museu v Londýně (Bristish Museum) s datem uložení 10. srpna 1906.

Zpřístupnění tohoto odborného textu se pochopitelně jevilo většině představitelů tehdejšího Židovstva jako nežádoucí. Proto byla uměle vyvolána dezinformační kampaň s cílem vyvolat dojem, že se jedná o důmyslný padělek carské ochranky. Toto povědomí bylo udržováno po celá desetiletí. Na závěr uvádím fakt, že II. instance švýcarského soudu dne 27. října 1937 rozhodla s konečnou platností, že "Sionské protokoly" nejsou literárním brakem (jak zněla žaloba na vydavatele) a že je nutno zprostit obžalované obvinění z rozšiřování literárního braku. (K žalobě došlo roku 1935 na základě iniciativy Židovské náboženské obce v Bernu.) Je však příznačné, že k otázce, zda jsou Sionské protokoly pravé či nepravé, se odvolací senát nevyslovil.

Na závěr tohoto článku mohu konstatovat, že "Basilejský kongres" je uceleným vědecko-politickým dílem, které svojí obsahovou stránkou pomáhá realisovat koncepci světové řídící politiky. Důkaz o tom podám podrobným rozborem v příštím pokračování.

Petr Mutinský

Týdeník Politika, soukromý list pro politiku a ekonomiku. Šéfredaktor Josef Tomáš, zástupce šéfredaktora Jaroslav Voříšek. Vychází každý čtvrtek. Registrační číslo 5580, TS 5 G, mezinárodní indexové číslo 47 620, povoleno ministerstvem kultury ČR. Kontaktní adresa: P.O. BOX 31, 106 00 PRAHA 106.
sazba-tisk RECAL-DOBEL Lanškroun